

годарностите и благословиите на прокажените. Отиваше в манастиря и се предаваше на молитви. Със жесток пост и сурови лишения тя измъчваше тялото си, за да възвиси своя дух до чистотата на безплътието. В горещите дни не се прибираше на сянка, зиме живееше в незатоплена килия. Ядеше колкото да не умре от глад. Пиеше вода, колкото можеше по-рядко. Затваряше очи за отмора, само няколко часа на в денонщието.

Винаги, когато се прибираше в самотната си килия, тя намираще оставено, връз сламеника на който спеше, по някакво послание, изпратено от грешния свят. Този път тя намери три свѣтъка, пристигнали от различни краища на земята, чрез верни гончи, които не бяха пожалили труд, за да предадат по-скоро посланията на господарите си.

Първото бе от венгерския крал. С изписани на копринена хартия слова, той викаше дъщеря си в Пеца, като я молеше да прибере децата си от разните мѣнастири, където ги бе дала за отглеждане, и да ги отведе при дядо им, който ги милееше и искаше да ги отгледа в своя двор като им даде почит достойна за рода им.

Елсавета скѣса хартията на безброй дребни парченца.

Второто послание, написано връз бомбицин, бе от българската царица Анна, която заклѣнаше сестра си да се прибере с децата си в Търнов, където ще намери всичката почит и обич, която заслужава. Анна я уверяваше, че съдбата ѝ е твърде близка до сърцата им и, че ще сторят всичко, за да я възнаградят за прѣживяните страдания.

Монахинята — терциерка от ордена на свети Франциск Асизки, поклати глава и въздѣхна. Писмото от България отиде при посланието от Унгария.

Третото писмо беше от самия Хайрих Распе. Тя дълго гледа поразена подписа на девера си, без да може да повярва на очите си.

Графът се разкайваше с горчиви слова за стореното, молеше я да му прости и я викаше обратно във Вартбург, където всички я чакаха с натѣрпение и копнеж. Знатни женихи се бяха обадили за ръката ѝ, тя